सोमासादने विनियोगमापस्तम्ब आह, एवावन्दस्वेत्युपस्थे राजानं कुरुत इति ॥

एकादशीमाह। "नाके सुपर्णमुप यत्पतन्तम्। हृदा वेनन्तो अभ्यचक्षत त्वा। हिरण्यपक्षं वरुणस्य दूतम्। यमस्य योनौ शकुनं भुरण्युम्" इति। हे प्रवर्ग्यस्वामिन् त्वामृत्विजो हृदा स्वकीयेन मनसा वेनन्तः कामयमानाः यद्यदा अभ्यचक्षत अभितः प्रख्यापितवन्तः। तदा त्वं तुष्टो भवेति शेषः। कीदृशं त्वाम्, नाके सुवर्गे पतन्तं समीपं प्रतिगच्छन्तम्, अतएव सुपर्णं शोभनपक्षोपेतं हिरण्यपक्षं सुवर्णमयपक्षोपेतं वरुणस्य दूतं वरुणेन प्रेर्यमाणं यमस्य योनौ स्थानविशेषे भुरण्युं भरणशीलं रोगसम्पादकमित्यर्थः। शकुनं पक्ष्याकारम्। अयं मन्त्रः अभिषवे प्रवर्ग्यस्यान्तर्भावनीयः ॥

द्वादशीमाह। "शन्नो देवीरभिष्टये। आपो भवन्तु पीतये। शंयोरभिस्रवन्तु नः" इति। देवीः द्योतमानाः आपः नोऽस्माकमभिष्टये अपेक्षिताय पानाय शं शान्ता भवन्तु, नोऽस्मान् प्रति शं सुखहेतवः योः दुःखवियोजकाश्च सत्यः अभिस्रवन्तु अभितः प्रवहन्तु ॥

त्रयोदशीमाह। "ईशाना वार्य्याणाम्। क्षयन्तीश्चर्षणीनाम् [५]। अपो याचामि भेषजम्" इति। अहमपो देवीः प्रति भेषजं पापविनाशकारणम् औषधं याचामि। कीदृशीरपः वार्य्याणां वरणीयानां कामानामीशानाः दातुं समर्थाः चर्षणीनां मानुषाणां क्षयन्तीः निवासहेतुभूताः ॥